2020-01-06

Labas, suaugęs žmogau!

Ne kartą Tu man esi sakęs, jog svarbiausia yra gyventi prasmingai, būti ne stebėtoju, o gyvenimo dalyviu, svarbu kurti, ieškoti. Sakei, kad kitaip gyvenančio svarstyklių lėkštė leidžiasi žemyn. Mokei, kad tada, kai esi ieškotojas ir kūrėjas, analizuoji, matai trūkumus, juos taisai. Į mano klausimą, ar svarstyklių lėkštė gali pasverti trūkumą, Tu atsakai: „Dar ir kaip!“ Patylėjęs priduri: „Gal todėl kartais sunku pasakyti, koks žmogus stovi prieš tave: geras ar blogas, nes jis slepia savo tamsiąją pusę, sveriančią be galo daug.“

Dažnai noriu Tau prieštarauti, tik ne visada tai darau, nes neretai sutinku su Tavimi, vadinasi, būnu tik stebėtoja. Tai gal ir aš turiu būti ten, kur svarstyklių lėkštė leidžiasi žemyn?

Aš mokinė. Noriu daug išmokti, daug žinoti, bet kartais Tu pasakai: “Kažkur dingo dešimtukai.“ Aš tyliu, vadinasi, sutinku, nors noriu būti ta mokinė, kuri džiaugiasi gavusi dešimtuką, tai kodėl sutinku? Gal todėl, kad suprantu, jog nemoku to, ano, trečio, nepadarau to, kito, bet Tu nežinai, kad ir tada, kai primeni, ko nepadariau, aš tyliai sau sakau, jog moku, tik pamiršau, jog galiu, tik.....

Aš žinau, jei daug kartų pasakysiu, kad pamiršau ar negaliu, Tu manimi nebetikėsi, todėl ir tyliu, bet neretai pasijuntu maža. Ir šiaip nesu didelio ūgio, bet pasijuntu *mažu žmogumi*, nes ten, kur esu, ateinu, Tu man nuolat primeni, ko aš nepadariau: nenunešiau, neparnešiau, nenuvaliau, nenuėjau, nepasitikau, nepadėjau, nesulanksčiau, neišmokau, neperžiūrėjau, nepaskambinau, nepasidžiaugiau, neužstojau, neapgyniau..... Čia iš mano sąrašo: vieną dieną pradėjau rašyti, kai ėmiau registruoti Tavo pasakytus žodžius, kurie prasideda raidėmis ***n*** ir ***e.*** Pusbalsis ir balsis, dvi abėcėlės raidės, niekuo neišsiskiriančios iš kitų, bet kai jas sujungi ir trylika kartų ištari ***ne***, ima svaigti galva, ne, ima daužytis širdis, nes tavo ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**,***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**,***ne*****.....**, ***ne*****.....**,***ne*****.....** priverčia susigūžti, sumažėti, pasislėpti už kitų ir išnykti, bent akimirką tapti užmirštai. Kodėl? Aš pati nežinau, bet noriu suprasti, ar iš tikrųjų esu tokia ***ne*****.....** Mano širdis nesutinka, aš pykstu, bet ir vėl tyliai, tik kai piktumo apimta tyčia įvykdau bent vieną ***ne*****.....**, išgirstu Tavo žodžius: „Taip ir sakiau.“

Gal aš ko nors nesuprantu, jei taip jautriai reaguoju į tuos Tavo ***ne*****.....**? Gal yra koks vaistas, gydantis nuo tokio gyvenimo, kuriame nepaprastai daug žodžių, prasidedančių raidėmis ***n*** ir ***e***?

Kartą išgirdau, kaip Tu sakai, jog prabėga ne vieneri metai, kol suvoki, kad didysis visų ligų vaistas yra meilė ir kad tam, jog gautum šitą vaistą, turi padaryti ne tiek jau daug - gyventi ir dėl kitų. Paprasta kaip dukart du. Štai kur išsigelbėjimas! Tu sakai: vienas geras poelgis, ir pilka gyvenimo spalva virsta šviesa lygiai taip pat, kaip naktį pakeičia diena ar žiemą pavasaris ir tas keitimasis ilgainiui tampa savaime suprantamu reiškiniu, be kurio gyvenimas nebeįsivaizduojamas.

Nublanksta visi ***ne*** prieš šią didžiąją Tavo pamoką, aš išsitiesiu ir nors lieku tokio pat ūgio, bet pasijuntu taip daug paaugusi, taip lengvai nustūmusi visus Tavo kadaise ištartus ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, ***ne*****.....**, jog noriu ką nors padaryti, kad bent vieną dieną ***ne*** virstų ***taip***.

Tu esi sakęs, jog norėdamas pakeisti ką nors savo gyvenime pirmiausia turi pakeisti bent vieną to gyvenimo valandą, vėliau dvi, tris, paskui vieną dieną nugyventi kitaip, po to dvi, savaitę ir suprasi, kad nebesinori grįžti atgal. Kokia paprasta tiesa! Juk mokėdamas skaityti ar važiuoti dviračiu nebegrįžti į tą laiką, kai nemokėjai, nes nebeįsivaizduoji gyvenimo be knygos ar dviračio, tad jei priprasiu ***ne*** paversti ***taip***, nebenorėsiu grįžti atgal. Ačiū Tau už šią pamoką.

Koks įdomus yra gyvenimas! Tu, suaugęs žmogau, savo vienu žodžiu gali mane sumažinti, priversti susigūžti, slėptis, su viskuo sutikti ir Tu gali per vieną akimirką mane užauginti, pašaukti, paskatinti išeiti iš minios ir drąsiai pasakyti, jog aš TIK PAMIRŠAU.

Viltenė Vaitkevičiūtė
Panevėžio Alfonso Lipniūno progimnazija, 7a klasė
Konsultavo mokytoja Gražina Trybienė